

Dünya Erecekmiş Muradına

— safdeha · 04 Nisan 2020

... Allah'a isyan eden hiç kimse masum değildir!

Bir varmış bir yokmuş, dere tepe düz iken, pire berber deva tellal iken... Zalimler, dünyaya hükümdar olmuş, masumlara bombalar yağdırır iken, dünya beşle sınırlıyken, İMF gibi fakirin ekmeğini faizle boğazından çalar iken, ne olduysa bir Koronavirüs çıkmış... Yayılmış tüm dünyaya, onu durdurana aşk olsun.

Zalim ağlar, masum ağlar... İnsanlar gönüllü hapisaneye girer! Gözle görülmeyen, filtre edilemeyen bu canavar veya dev, alışılmışım aksine cüssesiyle değil, miniminicik haliyle kalplere korku salarmış. Yirmi yaş altı ve altmışbeş yaş üstü kesinlikle dışarı çıkamaz denmiş. Çalışan alışveriş merkezleri kapanır, okullar kapanır, düğünlere son verilir, gelinlik kızların da rüyası son bulur. Anlaşılır ki, yaşamak olmazsa, bir düzen de kurulamazmış. Herkesi korku salarmış, sanki herkes ölümden kaçarmış.

Kimse ölümü düşünmemiş. Ölmek nedir ki, toprağın altında çürümek midir. Kapanan bir asır ya da başlayan yeni bir devir midir? Hani gönüllü olup, ölmeyi isteseler, o çukurdan yeniden can bulup dışarı da çıkmak mümkün değilmiş ki...

Hani o toprağın altında hazine gibi bir cennet var deseler, birde buna inandırabilseler... Koşa koşa herkes çukurun altına girerdi. İnanmak işte, Kutsal kitaplar diyor, gönderilen peygamberler anlatıyor ama bu masalmış gibi kimse buna inanmıyor. Elle tuttukları, gözle gördükleri, kulaklarıyla işittikleri... Alışkanlıkları! Hani bu değiştirmedikleri belki de gerçek masalmış, masal içinde masal.

Hani masallar hep doğruyu, doğrunun zaferini ve kazanışı anlatır ya... Bu İslam denilen güzel öğütlerinde insanların dinlediği bir masalmış gibi anlaşılırmış, ne okunurmuş, ne uygulanırmış ne de değer verilen yer olurmuş, kalpte yer bulamamış. İnsanlar kazandığı metaya, onun sunduğu refah dolu hayata, duygudaş olmayan acımasız dünyaya temahı ağızda dondurma gibi eriyen tat olurmuş...

Birgün dünyaya o Koronavirüs hakim olmuş. Dünyada yaşamak azap olmuş, korku her yere hakim olmuş. Bu çaresizlik ve geleceği okuyamayan insanlık, bir çıkış yolu arar olmuşlar. Duvarlarda asılı Kur'an ellerde okunmaya başlamış, ibadet yerlerinden insan kalbini titreten acıklı dualar yükselmiş... İnsanların tek umudu, şifa veren dediği bir ve tek olan Rableri olduğuna inançları Nisan yağmuru gibi umutları yeşertmiş, çiçekler bu meyveye filizlenmiş... Eğer soğuklar çiçekleri vurmazsa, Yaratıcı rahmetini esirgemezse güzel yaz günleri ve meyveleri-gelecek umut olarak yüreklere esinlenmiş...

O meyveyi yiyenler şifaya kavuşuyorlarmış ancak yine alışkanlıklarına dönerler mi bilinmezmiş. Masala

göre buna inanmak ve umudu kesmemek gerekiyor. Hani insanlar değişmemekte direnirlerse, bir Korona gider diğeri gelir. Yaratıcıya göre bunu yaratmak öylesi kolaymış, ol der olurmuş... Onu celallendirmeye kimsenin hakkı yok diyor masalın son cümlesi.

Dünya erdi muradına, iman da gönüllere...

Saffet Kuramaz